

174

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 grudnia 1981 r.

w sprawie podwyższenia niektórych świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Na podstawie art. 45 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1975 r. Nr 20, poz. 105 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43), zwanej dalej „ustawą”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Podwyższa się kwoty jednorazowych odszkodowań, o których mowa w art. 9—13 ustawy, do wysokości określonej w rozporządzeniu.

§ 2. 1. Kwotę jednorazowego odszkodowania z tytułu doznania trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej ustala się w wysokości 1.000 zł za każdy procent uszczerbku na zdrowiu, nie mniej jednak niż 4.000 zł.

2. Odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę 20.000 zł, jeżeli pracownik zaliczony został do I grupy inwalidów wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia powstałego w następstwie wypadku przy pracy lub choroby zawodowej rencista zaliczony został do I grupy inwalidów.

§ 3. 1. Kwotę jednorazowego odszkodowania dla członków rodziny pracownika lub rencisty, który zmarł wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, ustala się w wysokości:

- 1) 100.000 zł — gdy do odszkodowania uprawniony jest małżonek lub dziecko zmarłego; odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę 20.000 zł na drugiego i każdego następnego uprawnionego, jeżeli do odszkodowania uprawnieni są równocześnie małżonek i dziecko (dzieci) bądź tylko dzieci,
- 2) 50.000 zł — gdy do odszkodowania uprawnieni są tylko inni członkowie rodziny niż małżonek i dzieci zmarłego; odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę

20.000 zł na drugiego i każdego następnego uprawnionego,

- 3) 20.000 zł — gdy do odszkodowania równocześnie z małżonkiem lub dziećmi zmarłego uprawnieni są inni członkowie rodziny; każdemu z nich przysługuje ta kwota niezależnie od odszkodowania przypadającego małżonkowi lub dzieciom.

2. Kwotę odszkodowania ustaloną w myśl ust. 1 pkt 1 lub 2 dzieli się w równych częściach między uprawnionych.

§ 4. Przepisy rozporządzenia stosuje się również przy ustalaniu wysokości jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadków w drodze do pracy i z pracy.

§ 5. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do spraw o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadków przy pracy, wypadków w drodze do pracy lub z pracy oraz chorób zawodowych, jeżeli uszczerbek na zdrowiu spowodowany takim wypadkiem bądź chorobą zawodową albo związek śmierci pracownika lub rencisty z takim wypadkiem bądź z chorobą zawodową został stwierdzony począwszy od daty wejścia w życie rozporządzenia.

2. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do spraw o zwiększenie jednorazowego odszkodowania, jeżeli w następstwie wypadku przy pracy, wypadku w drodze do pracy lub z pracy albo choroby zawodowej nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy, z tym że kwotę zwiększenia odszkodowania ustala się wówczas w wysokości 1.000 zł za każdy procent uszczerbku na zdrowiu, stwierdzony począwszy od wejścia w życie rozporządzenia, przewyższający procent, według którego ustalone było odszkodowanie.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1982 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

175

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 grudnia 1981 r.

w sprawie czasu pracy i płatnych urlopów dodatkowych dla pracowników zaliczonych do I lub II grupy inwalidów.

Na podstawie art. 129 § 2 i art. 160 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i z 1981 r. Nr 6, poz. 23) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Czas pracy pracowników zaliczonych do I lub II grupy inwalidów, zwanych dalej „pracownikami”, wynosi 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo. W tygodniach, w których przypada ustawowo uznany dzień wolny od pracy, czas pracy wynosi 28 godzin na tydzień.

2. Niedopuszczalne jest przedłużanie czasu pracy pracownikom, o których mowa w ust. 1, ponad czas pracy określony w tym przepisie.

§ 2. 1. Godzinowe stawki wynagrodzenia zasadniczego pracowników wynagradzanych według czasowej lub akordowej formy płac, odpowiadające ich osobistemu zaszerogowaniu lub zaszerogowaniu wykonywanej przez nich pracy, zwiększa się proporcjonalnie do skrócenia czasu pracy w roku.

2. Skrócenie czasu pracy nie powoduje zmiany wysokości wynagrodzenia pracowników wynagradzanych miesięcznie.

§ 3. 1. Pracownikom przysługuje płatny urlop dodatkowy w wymiarze 10 dni roboczych w każdym roku kalendarzowym. Prawo do pierwszego płatnego urlopu dodatkowego pracownik nabywa po przepracowaniu jednego roku.

2. Urlopu dodatkowego udziela się, w zależności od wskazań lekarza, łącznie z urlopem wypoczynkowym lub oddzielnie; urlop dodatkowy nie może być dzielony na części.

§ 4. Jeżeli przepisy szczególne przewidują korzystniejszy dla pracowników wymiar czasu pracy niż określony w § 1, mają zastosowanie te przepisy.

§ 5. Okres zatrudnienia przed dniem wejścia w życie rozporządzenia zalicza się do okresu, od którego uzależnione jest nabycie prawa do pierwszego płatnego urlopu dodatkowego wymienionego w § 3.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1982 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski